

„Han er ellers bleven noget rask i Mundtøjet, den samme unge Mand. Han snakkede om Enslev, saa det var helt forargeligt at høre paa. Naa — jeg siger ikke noget til'et. Gaardbo har paa flere og forskellige Maader gjort sig fortjent af Sognets Fattigpleje. I den Henseende agter og anerkender jeg hans Fortjenester af mit fulde Hjerte.“

For Enden af Bordet sad Gaardkonen med Hornbriller og Strikkestrømpe. Over den fine Mahogniplate, hvori en forgyldt Hængelampe spejlede sig, skævede hun lidt ængstelig til sin Mand, der sad i en Armstol ved Kakkellovnen. Ole Jensen var en Bonde af den gamle Skole og taalte ikke godt at høre Pastor Gaardbo nævne. Han forargedes over Præstens mange „Anstalter“, som havde forstyrret Freden i Sognet.

Samtalen gled ogsaa hen paa Præstens Broder, Distriktslægen i Jerve, som der altid løb saa mange Historier om. Konen fortalte, at „det tovelige Menneske“ for nylig skulde have skrevet en Medicin op til en Mand i Sanderum og bagefter sagt til ham, at det ikke havde været andet end det klare Vand. Var det dog ikke en skammelig Adfærd! Hos rige Hans Rasmussen i Jerve havde han forlangt, at hele Familien skulde faste en Dag om Ugen Aaret rundt. Havde man hørt noget saa forskrækkeligt her i Landet siden den katolske Tid?

„Ja, de er ens store Narre begge to,“ sagde den Gamle knarvornet og rejste sig for at faa et Slag Kort. —

Imidlertid var Pastor Gaardbo naaet hjem til sin tomme Præstegaard i den anden Ende af Byen. Da han stod i Forstuen, stak hans Husholderske, den nervøse Frk. Martinsen, Hovedet ud af Døren til Køkkengangen og lod ham i krænket Tone vide, at Søren Tækker og en anden Mand sad inde i hans Stue og havde ventet paa ham i over en halv Time.

De to Mænd rejste sig stille, da han kom ind. Han tog dem i Haanden, saae opmærksomt fra den ene til den anden og sagde:

„I ser ud, som om I kom med Nyt. Der er sket noget.“

Søren Tækkemand bekræftede det.

Præsten tog Lampen og flyttede den fra Pulten hen paa Bordet foran Sofaen.